

анка

НИКОЛОВА

Летенето
е изкусителна
примамка

анка

НИКОЛОВА

Летенето
е изкусителна
примамка

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Анка Николова

ЛЕТЕНЕТО Е ИЗКУСИТЕЛНА ПРИМАМКА

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2016

© Анка Николова, автор, 2015

© Красимира Деспотова, рисунка и графичен дизайн, 2015

ISBN 978–954–474–705–3

АКСИОМИ • 13

- Хороскоп • 14
- Истина • 15
- Животът, казват, бил прекрасен... • 16
- Обстоятелства • 18
- Съмнения • 19
- Диалог • 20
- Полуголи истини • 22
- Обет • 23
- Между нас • 24
- Насаме • 25
- Псевдосонет • 26
- Поезията е дрога • 27
- Вино и вода • 28
- Ако посмееш • 29
- Подражание • 30
- Спи ми се • 31
- Този хубав ден! • 32
- Доспехите на красотата • 33
- Бяла бродерия • 34
- Най-хубавите спомени • 35
- Бяло сирене • 36
- Дъжд 2014 • 38
- Крила • 40
- Времето е състояние • 41
- Невероятности • 42
- Може би сънувам • 44
- Бънджи • 45
- Твърда настилка • 46
- Каквото ще да става! • 48
- Шега на младостта • 50
- Всичко се случва • 51
- Нежна история • 52
- Да се пречистим • 53
- Всеки ден • 54
- Дарба • 55
- Докато дишам • 56
- Безсилие • 58
- Хладно откровение • 59

СЪДЪРЖАНИЕ

РИТУАЛИ • 61

Карнавал • 62
Контрааргументи • 63
Вибрация • 64
Пристанища • 65
Вятър • 66
Мираж • 67
Савана • 68
Свободно място • 70
Благословия • 71
Непознатото • 72
Не пожелавай • 73
Мистерия • 74
Не, не искам • 77
Руск • 78
Коридори • 80
Думите • 81
Шахмат • 82
Хронология • 83
Само това ми прости! • 84
Дистанция • 86
Аниhilация • 87
Нежелания • 88
На дъното • 90
Палми • 91
Няма връщане • 92
Нечия ръка • 93
Рецепта • 94
Аналогия • 95
Както казва Дейвид... • 96
Не съм менада • 97
Морско кръщение • 98
Езикът на тялото • 99
Сили на привличане • 100
Синхрон • 101

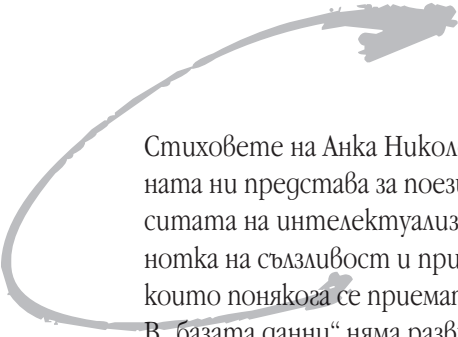
СПЕКТЪР • 103

Въпрос • 104
Улица Данте • 105
Джокер • 106
Кой? • 107
А може би... • 108
Друга работа • 109
Има • 110
Предупреждение • 111
Просто ми кажи... • 112
Магия ли е щастието • 113
Такъв те обичам • 114
Все пак • 115
Припев • 116
Двоеточие • 117
Всеки път • 118
Сънища • 119
Навик • 120
Следващия ден • 121
Послествия • 122
Стъклопис • 123
Ретро • 124
Щом поискаш • 125
Закъснял финал • 126
Памет • 128
Стимуланти • 129
Видеоклип • 130
Красота • 131
Любовта не се случи • 132
Сезони • 133
Блясък • 134
Тихо и кротко • 135
Снежна надежда • 136
Дантела • 137
Последното питие • 138
Никакви изненади • 139

ИНТЕРФЕРЕНЦИИ • 141

*Поезията
е невъзможен синтез*

Стиховете на Анка Николова трансформират стандартната ни представа за поезия. Лиризмът им, преминал през ситата на интелектуализма, отсява каквато и да е фалшива нотка на съзливост и приповдигната сантименталност, които понякога се приемат за визитна картичка на поезията. В „базата данни“ няма развихреност на чувствата, но има посята буря, предизвикателство към интелекта, широта на кройката и много други параметри, на пръв поглед извън поетичната настройка на човешката душа.

Читателят ще се впечатли от словесния арсенал на авторката, в който не са редки техническите, дори академични термини. Но странно е, че те хармонично се включват в емоционалния свят на един или друг образ, една или друга асоциация за човешко преживяване. Във философското осмисляне на идеи, образи и сюжети тези думи не са спасителен пояс, а инструменти на настройката на благозвучията, хармонията и ритъма на стиха.

„Нищо човешко не ми е чуждо!“ – казва древната мъдрост. И ако се опитаме да подведем под нейната сянка стиховете на Анка Николова, ще трябва да отбележим, че тя проявява излишна скромност, като поставя под сурдина бурята в душата си, но силата на преживяването трудно се скрива...

*Да бъдем себе си?
Изобщо не е лесно!
Но е за предпочитане,
пред перспективата
за цял живот да се прикриваме
с добре скроени лъскави наметки.
(Полуголи истини)*

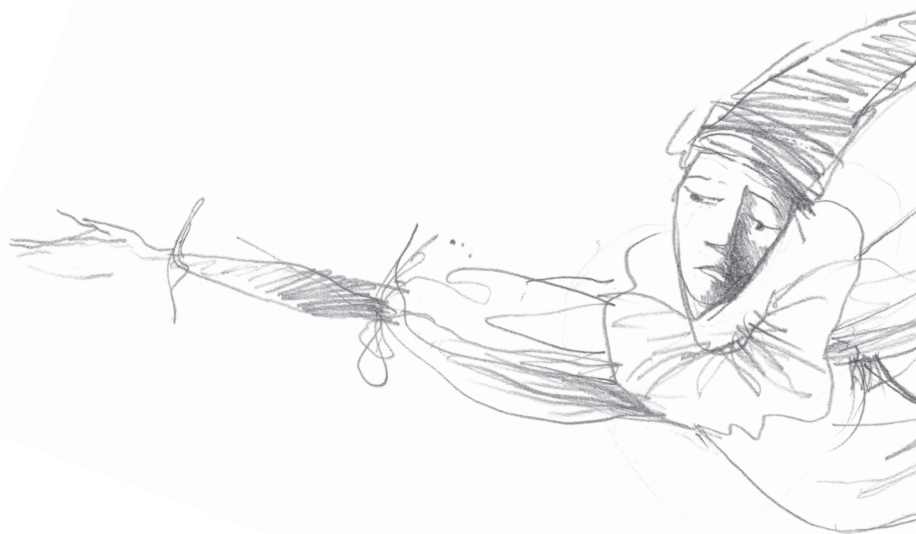
Широкият кръг наблюдения, големият авторски капацитет да синтезира и прецизира създават плътност на възприятията от гледна точка на лиричността. Четейки стиховете се питаме – повече философия или лиризм има в тях? Отговорът е като питие от непознат коктейл, което искаме да поръчаме отново и отново... Стиховете се четат лесно, подпомага ни формата, но личи, че са писани в дълъг период от време и с много талант. Стълбицата, по която се изкачва читателската емоция, открива все по-нови пластове и хоризонти. Умението на авторката, а защо не и талантът ѝ, да успоредизира, или по-скоро да хармонизира философия и емоция, чувство и откритие със силата на недоизреченото, създават оригиналност, която не се среща често. Като човек, който живее в свят с много предизвикателства, част от които са чисто обществен мотив, поетесата не бяга и от теми с чисто гражданско съдържание и не ги поставя в контраст с изявата на персоналната душевност, а им отделя много, много лирични строфи (*Дъжд 2014, Каквото ще да става, Нежна история и т.н.*).

Стара истина е, че поезията е невъзможен синтез на познания и чувственост, на самочувствие и скромност, на плахост и гързост и само много, много силни личности успяват да се спуснат по трасето на този метафизичен слалом. В този смисъл Анка Николова прави по-лесни и най-трудните словесни виражи, запазва равновесието на личностна позиция, без да редуцира емоцията, без да огрубява изречението, нито пък да го сантиментализира излишно. С една дума – намерена е мярката за предизвикателство, в която авторското достойнство не нарушава това на читателя и до последния стих се питаме дали се дуелираме или пеем в ует и еднакъв ритъм мотивите на душевността...

ВЕЛЧО ВЕЛЕВ
27 февруари, 2015

10

На всички, които обичам

a k c u o m u

a

Законодателството на душата ми
не е измислено сега.
Хилядолетия преди да се родя
звездите са канонизирали съдбата ми.
Направили са предсказания за мен.
И ето ме!
Но колко предзнаменования са се изпълнили?
Конците на съдбата ли се късат?
Или подменя някой
звездните знамения със земните?
И къде е смисълът?
Кой остри ноктите на времето?
Дали случайността
натиска спусъка
на малките страдания?
Защо светът гравира в нас
йероглифите на болката?
Дали с езика на очакването
мога да ги разгадаем?

Кога галактиките спират да растат
и хаосът приема
свършени очертания?

и с т и н а

Не ме привличат
кротките желания.
Посредственото щастие
не ми отива.
В перуката на истината
има
толкова фалшиви букли!
Би трябвало,
ако е истина,
да е плешива!

15

Да, със сигурност!
Животът Е прекрасен!
Но не – лесен.
Неволно трупаме страдания.
И все не можем да го живеем с песен
без специални основания.

Не помня баба ми да пишеше поезия.
Макар да се подписваше изрядно.
И въпреки че бе вдовица от войната,
не съм я чувала да се оплаква.

Едната дъщеря бе моя майка,
а други две – финансови експертки,
отгледани с войнишката ѝ пенсия.
Не помня баба ми да пишеше поезия!

Животът е такъв, какъвто може.
Понякога по-прост, а друг път – мъчен, сложен.
Не знаеш думите на Одата на радостта
и рядко слушаш глухия Бетовен.

Но няма как – мобилизираш сетни сили,
започваш да си мислиш за живота си...
Ругаеш, искаш да го промениш.
И ако не – да му извиеш гушата, поне!

Животът, казват, бил прекрасен...
Да, бе!
Подритваш го отвсякъде – отвърща.
И нехае.
Изваждаш го от релсите – мълчи!
Не му и пука! Не кърви.
Ти все не го разбираш – не спори, куцука...
И щеш, не щеш, превръщаш го в истерия.
А той се схваща като форма на поезия.

17

о б с т о я т е л с т в а

Изглеждаме щастливи,
но не сме,
животът ни е в пълна неизправност.
Все повече желания
се срутва
от пиедестала си.
Все повече признания
остават недовършени
и се превръщат
в стечение на обстоятелства,
които малко ни засягат.

... не съм ли онзи зъл и страшен гений
на собствената си съдба,
с когото винаги се караме
и аз отричам,
че си приличаме?

... не съм ли капката вода,
в която всеки може да удави
ближния и сбърканата орисия —
така, едва ли не невинно?!

... не съм ли шепата,
която мачка бисера
на делничната ми душа,
защото иска тихичко да коленичи?

... дали не съм матрицата
на нечий чужд живот,
заклещен между моите зъби?
Или пък — просто урната на любовта,
в очакване на нищото да я презгърне?

Искате ли да забравим
за славата,
която ни подминава?

Искате ли да усмирим
гордостта,
която ни подлудява?

Искате ли да си спестим
алчността,
която ни заслепява?

Искате ли да обърнем гръб
на подлостта,
която ни натъжава?

Искате ли да си спомним
за любовта,
която не ни сближава?

Искате ли да се доверим
на слабостта,
която ни вдъхновява?

Искате ли да поговорим
за старостта,
която никого не отминава?

Или искате
да си говорим само
за самовлюбената красота,
която някой ден от суета,
може би ще се сети
да спаси света...

21